

PISTES DE SETMANA SANTA 2024

"Jesucrist, la nostra esperança"

INTRODUCCIÓ

El lema que vam triar pel nostre pla de curs d'enguany a l'ACO són unes paraules de sant Pau als Romans: *Que l'esperança us ompli d'alegria* (Rm 12,12). Tot el capítol 12 és una invitació a viure una nova vida en Jesucrist, que creiem que és ben actual i motivadora per a la nostra vida de militància obrera i cristiana avui. L'esperança i l'alegria són dos elements identificatius dels seguidors i seguidores de Jesús en tot temps. També, doncs, han de ser-ho per a nosaltres avui, que vivim en un món tant marcat per les injustícies, les desigualtats, el patiment i la mort, i que sovint ens instal·len en la desesperança, quan no en el cinisme.

La Pasqua és el temps on se'ns convida a fer experiència del pas de Déu per la nostra vida, personalment i col·lectiva, sense defugir la duresa de la realitat, però sentint la seva presència amorosa i de vida que ens crida a renovar-nos a imatge del seu Fill estimat i poder viure com a tals, fent realitat el seu Projecte i el seu Somni, que és el que Jesús anomena el Regnat de Déu. Aquest Regne que vol incloure tota la persona, totes les persones i tota la creació.

La proposta de vida que Déu ens fa la podem acollir lliurement o la podem rebutjar seguint altres propostes més immediates, lligades a interessos particulars o als dels ídols que volen usurpar el lloc de Déu. Així ho mostra la història humana recollida a la Bíblia, especialment al llibre de l'Èxode i en la vida de Jesucrist. La història de la humanitat ho és de patiment i de mort, però alhora és història de salvació, gràcies a la voluntat i l'acció de Déu, que mai deixa al seu poble desamparat sinó que contínuament es fa present, de maneres diverses, actuant i sent font de vida i d'esperança pel seu Poble.

"En ell (Jesucrist) tenim posada l'esperança: ell continuarà salvant-nos", diu sant Pau al corintis (2Co 1,10); i als efesis els diu: *"nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança"* (Ef 1,12). I a Timoteu li diu: *"si lluitem i treballem, és perquè tenim posada l'esperança en el Déu viu, que és el salvador de tots els homes, sobretot dels qui són creients"* (1Tm 4,10).

Afirmar que Jesucrist és la nostra esperança, molt més que un lema bonic, vol ser la expressió de la nostra fe, que és un do de Déu, i que està cridada a renovar-se i fer-se vida en el misteri pasqual. "Sembrar amb fets la esperança i donar raó d'ella constitueix un signe de que quelcom nou s'està gestant i fructificarà enmig de les runes del món vell" (Luis Fernando Crespo, *Revisión de vida y seguimiento de Jesús*).

Us convidem, allà on sigueu, a fer vostre el camí de Jesucrist.

DIUMENGE DE RAMS

Quan s'acostaven a Jerusalem, pel cantó de Betfagé i Betània, prop de la muntanya de les Oliveres, Jesús va enviar dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec:

--Aneu al poble que teniu al davant. Així que hi entrareu, trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai encara. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava per què ho feu, responeu-li: "El Senyor l'ha de menester, però de seguida us el tornarà."

... Llavors portaren a Jesús el pollí, li van posar al damunt els seus mantells, i ell hi va muntar. Molts van estendre els mantells pel camí, i d'altres, ramatge que tallaven dels camps. Els qui anaven davant i els qui seguien darrere cridaven:

-- *Hosanna! Beneït el qui ve en nom del Senyor!* Beneït el Regne que arriba, el del nostre pare David! *Hosanna* a dalt del cel!

(cf. Marc 11,1-10)

Jesús arriba a Jerusalem. La seva entrada, descrita com la entrada d'un rei, és ben significativa i coherent amb el que ha viscut i proclamat fins ara. Muntat en un pollí, animal de càrrega i de servei en la vida quotidiana dels qui viuen del seu treball, i no sobre un cavall, signe de força i de poder. La gent del poble senzill, i no els notables i poderosos, són els qui el reben. Aquest mateix poble que ell ha contemplat amb compassió tantes vegades: "En veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, *com ovelles sense pastor*." (Mt 9,36). Aquest mateix poble que descobreix en Jesús algú que ve de Déu i que els fa renéixer a l'esperança d'una nova vida. Una vida amb valor, amb sentit, amb possibilitats noves de fraternitat i de pau, sense exclusions. Una vida ja present en el Regne que arriba amb Jesús, en nom del Senyor.

***Mirant a Jesús, descobreixo en ell algú que ve a saciar la meva esperança vital? Com el vaig acollint i lloant a la meva vida?**

***Mirant a les persones senzilles que m'envolten, quines són les seves expectatives de vida? Com expressen la seva esperança?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, i expressa-li el que desitges i esperes per a tu i pels qui t'envolten...**

DIJOUS SANT

(Jesús) s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida. Quan arriba a Simó Pere, aquest li diu: -Senyor, ¿tu em vols rentar els peus?

Jesús li respon: -Ara no entens això que faig; ho entendràs després.

Pere li diu: -No em rentaràs els peus mai de la vida!

Jesús li contesta: -Si no et rento, no tindràs part amb mi...

Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada. Llavors els digué:

--¿Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. (cf. Joan 13,1-15)

Jesús intueix que arriba el moment decisiu de la seva vida i de la missió que el Pare li ha encomanat. A Jerusalem es va tancant el cercle dels qui cerquen la seva mort. En el propi grup de deixebles hi ha qui se sent defraudat per Jesús, perquè no s'ajusta a les seves expectatives. Judes vincula la seva frustració amb els interessos dels qui conspiren contra Jesús. En aquest moment, Jesús, compartint la taula amb els seus deixebles i amics, com ha fet tantes vegades, fa un gest sorprenent. Es posa als peus dels deixebles per rentar-los-hi, com fan els servents i els esclaus. Aquest gest de servei és un gest d'amor que explicita el sentit de la vida de Jesús, que ha estimat als seus i ara ho fa fins a l'extrem. Aquest amor fet servei gratuït és expressió alhora de la seva confiança total, de la seva esperança en el seu Pare, de qui ve i a qui torna, amb qui se sent en comunió permanent. Aquest gest, com el de la seva entrega fins a la creu, com el de l'acostament i acollida als pecadors, com el de valoració i confiança envers els petits i els "ningú", són gestos gratuïts que concreten la seva esperança en Déu i en les persones, els seus fills i filles. El Mestre i Senyor ens diu als deixebles: *Us he donat exemple, perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres* (Jn 13,15).

***Mirant a Jesús, quins gestos d'amor gratuït i d'esperança descobreixo en la seva vida? Com els**

descobreixo presents en la meva?

***Mirant les persones que m'envolten i el nostre món, quins gestos de servei gratuït descobreixo i quina esperança transmeten? Quina desesperança descobreixo en la falta de gratuïtat de la nostra societat?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert i expressa-li el que desitges...**

DIVENDRES SANT

Prengueren, doncs, Jesús, i, portant-se ell mateix la creu, va sortir cap a l'indret anomenat «Lloc de la Calavera», que en hebreu es diu Gòlgota. Allà el crucificaren, juntament amb dos més, un a cada banda, i Jesús al mig. Pilat va fer escriure un rètol i el féu posar a la creu. Hi havia escrit: «Jesús de Natzaret, el rei dels jueus.» Molts dels jueus el van llegir, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia prop de la ciutat. El rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec. Però els grans sacerdots digueren a Pilat:

--No hi escriguis: "El rei dels jueus." Posa-hi: "Aquest va dir: Jo sóc el rei dels jueus."

Pilat contestà:--El que he escrit, ja està escrit. (cf. Juan 18,1-19,42)

Si el diumenge de Rams contemplàvem l'entrada de Jesús a Jerusalem com la d'un rei humil i pacífic, avui el contemplem com un rei crucificat, enmig del seu poble condemnat i crucificat, i expulsat de la ciutat santa: *Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit* (Jn 1,11). Mai acabarem d'admirar prou i deixar-nos tocar per aquest misteri d'amor fins a l'extrem!

Diu Jesús a Nicodem:

Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell (Jn 3,16-17). Podríem dir que Déu, donant-nos el seu Fill fins a la creu, expressa la seva esperança en la seva creació, en la humanitat que ell ha creat, en els fills i filles que una i altra vegada li donen l'esquena per viure la seva vida.

El papa Francesc ens diu: "De vegades sentim la temptació de ser cristians mantenint una prudent distància de les nafres del Senyor. Però Jesús vol que toquem la misèria humana, que toquem la carn sofrent dels altres. Espera que renunciem a buscar aquestes cobertures personals o comunitàries que ens permeten mantenir-nos a distància del nus de la tempestat humana, perquè acceptem de debò entrar en contacte amb l'existència concreta dels altres i coneguem la força de la tendresa. Quan ho fem, la vida sempre se'ns complica meravellosament i vivim la intensa experiència de ser poble, l'experiència de pertànyer a un poble" (EG 270).

***Mirant a Jesús en la seva passió a la creu, quina és l'esperança que l'anima i el sosté? En les meves creus, quina esperança em sosté?**

***Mirant les persones que m'envolten i el nostre món, quines experiències de passió i creu descobreixo? Hi veig alguna esperança que ajuda a viure-les?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert i expressa-li el que desitges...**

DISSABTE SANT

Després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, va demanar a Pilat l'autorització per a treure el seu cos de la creu. Pilat hi va accedir. Josep, doncs, hi anà i va treure de la creu el cos de Jesús. També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà una barreja de mirra i àloe, que pesava unes cent lliures. Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus. Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús.

(Jn 19,38-42)

La mort de les persones estimades la vivim habitualment amb el dolor de la pèrdua, com un interrogant obert moltes vegades, sense respostes. El silenci n'és sovint la seva expressió, acompanyat de vegades per la incomoditat. "Viure per a què? De què val esforçar-se, lluitar, si total...?" Per als creients, i pels cristians i cristianes específicament, també n'és un interrogant la mort, i la mort violenta, injusta, abans d'hora, encara més. Però la mort pot ser també una ocasió per replantejar la manera com afrontem la vida. Per a Josep d'Arimatea i per a Nicodem va suposar donar un pas endavant per manifestar la seva fe i el seu seguiment de Jesús, que fins aleshores havien portat d'amagat. Paradoxalment, la foscor de la mort pot aportar llum sobre la vida del difunt i la nostra pròpia vida. Pot ser fecunda. Però hem de reconèixer que moltes vegades també la vivim com a sense sentit i amb desesperança. Diu sant Pau: *Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes* (1Co 15,19). I també: *Germans, volem que sapigueu què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu com fan els altres, els qui no tenen esperança.* (1Te 4,13). Un dia com avui potser ens fa bé acollir les paraules del llibre de les Lamentacions: *El Senyor és bo per al qui en ell espera, per als qui el cerquen de cor. És bo d'esperar en silenci la salvació del Senyor.* (Lm 3,25-26)

- *Com ens ajuda a viure les pèrdues i els fracassos la fe i l'esperança en Jesús?
- *Mirant les persones que m'envolten, com viuen les pèrdues o els fracassos dels seus projectes o expectatives? Se'ls han obert noves perspectives i possibilitats vitals?
- *Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert i expressa-li el que desitges...

VETLLA PASQUAL

Passat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume, i Salomé van comprar olis aromàtics per anar a ungir el cos de Jesús. El diumenge, molt de matí, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. Es deien entre elles:

--¿Qui ens farà rodolar la pedra de l'entrada del sepulcre?

Llavors van alçar els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada; era una pedra realment molt grossa. Van entrar al sepulcre i veieren assegut a la dreta un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. Ell els diu:

--No us espanteu. Vosaltres busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat: ha ressuscitat, no és aquí. Mireu el lloc on l'havien posat. Però ara aneu a dir als seus deixebles i a Pere: "Ell va davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com us va dir." (Mc 16,1-7)

La mort de Jesús va ser com la fi d'un somni, com un tall sec a l'esperança que Jesús havia suscitat entre molta gent senzilla, i d'entre ells, especialment, els seus deixebles. Anar al sepulcre és acceptar la crua realitat de la vida i de tants projectes que acaben en la foscor del no-res. Una pesada pedra ens separa sovint de la vida desitjada, qui ens ajudarà a rodolar-la? Però heus ací la sorpresa: la pedra ha estat remoguda! El crucificat i rebutjat pel seu poble ha estat ressuscitat pel seu Pare! No el trobareu al lloc de la mort sinó al lloc de la vida, a Galilea. Aneu allà, no tingueu por! Allà el trobareu com tantes vegades abans però de manera nova. Caldrà afinar la mirada, l'oïda i el cor per descobrir la seva presència que sempre ens acompanyarà i ens precedirà. Que no us robin l'esperança que ha vingut a encendre en vosaltres. Enceneu-la vosaltres també allà on sou, en les persones que ho esperen fins i tot sense saber-ho; entre els qui no contenen, els qui no saben, els qui no poden... Feu-lo com Ell va fer amb vosaltres!

"Senyor, concedeix-nos, a nosaltres i al tots els germans i germanes de treball i de vida, pensar *com* Tu, treballar *amb* Tu i viure *en* Tu" (Josep Cardijn, fundador de la JOC).

***Mirant a Jesús mort i ressuscitat, quina experiència personal tinc de pas de desencís a reconciliació amb la vida (experiència pasqual)?**

***Mirant les persones que m'envolten i al món, veig alguna experiència d'aquesta dinàmica pasqual ja sigui personal o col·lectiva?**

***Cridats a tornar a la nostra Galilea renovats per l'esperança de la presència de Jesús i el seu Esperit, què haig de cuidar personalment i comunitària per ser signe de la vida nova que Déu vol per a tothom?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert i expressa-li el que desitges...**

Text: Pepe Rodado, consiliari general de la Acció Catòlica Obrera (ACO)

Il·lustracions: Amadeu Bonet, militant de l'ACO de Lleida (Ama10art)